

Sygn. akt IV U 361/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Janusz Kotas

Protokolant: stażysta Patrycja Kubiak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2020 roku

sprawy z odwołania **B. K. (1)**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi d/s Orzekania o Niepełnosprawności w B.**

o ustalenie niepełnosprawności

w związku z odwołaniem od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu d/s Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 10.07.2019 r.

orzekł:

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 361/19

UZASADNIENIE

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B., po rozpatrzeniu odwołania B. K. (1), reprezentowanego przez matkę N. K., orzeczeniem z dnia 10 lipca 2019 r. uchylił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w T. z 10 kwietnia 2019 r. w części dotyczącej ustalenia, że wnioskodawca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, uznając że stan zdrowia wnioskodawcy nie wymaga korzystania z tego systemu, uchylił symbol przyczyny niepełnosprawności 10-N i 02-P oraz utrzymał w mocy orzeczenie w pozostałej części /w tym co do symbolu 06-E/ gdyż zostało wydane zgodnie z ustalonym stanem faktycznym oraz dokumentacją medyczną.

Orzeczeniem z 10 kwietnia 2019 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w T. zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych do dnia 30 kwietnia 2020 r., z symbolem przyczyny niepełnosprawności 06-E, 10-N i 02-P. Stwierdzono także konieczność stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, a także nie stwierdzono konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jak też stwierdzono, że wymaga on korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizację pozarządową oraz inne placówki.

W odwołaniu od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. przedstawiciel ustawowy małoletniego B. N. K., wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez ustalenie w pkt 7, że małoletni

B. K. (1) wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, wydłużenia ważności orzeczenia na 3 lata i przywrócenia symboli niepełnosprawności 10-N i 02-P.

W uzasadnieniu przedstawiciel wnioskodawcy wskazała, że wnioskodawca choruje od dziecka i nagle nie ozdrowiał. Ma duże zaburzenia emocjonalne, zaburzenia lękowe oraz związane z chorobami neurologicznymi. Ma silne zaburzenia interakcji. Według dokumentacji medycznej nie rolę poprawy podniesienia sprawności intelektualnej. Ma trudności z adaptacją w grupie, Nie rozumie słów: obok, za, przed, często nie sygnalizuje potrzeb fizjologicznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano, iż u dziecka stwierdzono naruszenie sprawności organizmu spowodowane padaczką, co uzasadnia konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji. Nie stwierdzono zaburzeń w zachowaniu dziecka, ani w kontaktach interpersonalnych. Nie posiada także ograniczeń w zakresie umiejętności przystosowawczych, a jego poziom uspołecznienia jest odpowiedni do wieku. Zagrożenie padaczką nie oznacza, że jest niezdolny do podejmowania czynności dnia codziennego.

Nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znaczną ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskodawca urodził się (...) w T. W pierwszym roku życia przechodził zapalenie płuc. Jest pod opieką Poradni Neurologicznej ma rozpoznaną padaczkę, na stałe otrzymuje L. (...) i R. Jest również pod opieką Poradni Zdrowia Psychicznego – ma stwierdzone zaburzenia psycho- ruchowe.

/dowód: opinie biegłych k. 13-14, 26,36

-dokumentacja medyczna –akta zespołu /

Jak skończył 2,5 roku poszedł do żłobka a następnie uczęszczał do przedszkola. W tym czasie jego matka pracowała jako sprzedawczyni w sklepie od 9-17 na cały etat, ojciec dziecka pracował na cały etat od 6 do 14 w firmie w L. Wnioskodawca w chwili badania w 2019 r. uczęszczał do żłobka. Matka wnioskodawcy pracowała do 8 miesiąca drugiej ciąży urodziła drugie dziecko 1 rok i 8 miesięcy temu. Obecnie nie pracuje.

/okoliczność niesporna,

-oświadczenie N. K. k.46 /

Wnioskodawca znajduje się także pod opieką Poradni Psychologiczno- Pedagogicznej. Zgodnie ze stanowiskiem tejże poradni, wnioskodawca winien być objęty zajęciami korekcyjno-kompensacyjnymi, terapią integracji sensorycznej i logopedyczną, stymulować rozwój werbalny.

Z wnioskodawca kontakt emocjonalny i werbalny jest dobry. Funkcje pamięciowe ma znacznie obniżone. Jest samodzielny, gra w piłkę jeździ na rowerze. Nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

/dowód: opinia biegłego pediatry k. 22-23,

-opinia biegłych psychologa i psychiatry k.14

-opinia Poradni Psychologiczno- Pedagogicznej –akta zespołu,

-historie choroby –akta zespołu /

Orzeczeniem z 10 kwietnia 2019 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w T. zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych do dnia 30 kwietnia 2020 r. , z symbolem przyczyny niepełnosprawności 06-E, 10-N i 02-P. Stwierdzono także konieczność stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, a także nie stwierdzono konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jak też stwierdzono , że wymaga on korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji , przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych , opiekuńczych , terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej , organizację pozarządową oraz inne placówki.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B., orzeczeniem z dnia 10 lipca 2019 r. uchylił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w T. z 10 kwietnia 2019 r. w części dotyczącej ustalenia , że wnioskodawca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych , opiekuńczych , terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizację pozarządową oraz inne placówki , uznając że stan zdrowia wnioskodawcy nie wymaga korzystania z tego systemu , uchylił symbol przyczyny niepełnosprawności 10-N i 02-P oraz utrzymał w mocy orzeczenie w pozostałej części /w tym co do symbolu 06-E/.

/dowód : orzeczenia akta zespołu /

Sąd ustalił, co następuje:

Stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów, których autentyczności nie podważała żadna ze stron, a także w oparciu o opinie biegłych lekarzy sądowych - specjalisty chorób dziecięcych -alergologa oraz psychiatry dziecięcego i psychologa dziecięcego .

Sąd uznał za miarodajną opinie biegłych lekarzy, ponieważ były one logiczne, spójne oraz udzielały odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu dopuszczającym ten dowód. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, że opinie te zostały sporządzone przez osoby odznaczające się niekwestionowanymi kwalifikacjami, pozwalającymi im na prawidłową ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy . Biegli posiadali bowiem wystarczającą wiedzę z dziedzin medycyny w zakresie przedmiotowym powyższych opinii. Jako lekarze z wieloletnim stażem pracy legitymowali się również potrzebnym doświadczeniem zawodowym. Osoby te spełniają zatem wszelkie wymogi potrzebne do tego by w prawidłowy sposób dokonać oceny w zakresie potrzeby zapewnienia wnioskodawcy opieki lub pomocy. Biegli swoje stanowiska w tym przedmiocie sformułowali po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją i po przeprowadzeniu stosownych badań, na podstawie których uzyskali pełną wiedzę na temat stanu zdrowia wnioskodawczyni . Opinie te zostały zatem sporządzone nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonego przez biegłego sądu.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że powyższe opinie nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawcy. Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego został on poddany badaniom przeprowadzonym przez dwa zespoły lekarskie, które także wykluczyły konieczność zapewnienia mu stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonej przez biegłych lekarzy sądowych . Ponadto opinia psychiatry i psychologa była zbieżna z ustaleniami Poradni Psychologiczno- Pedagogicznej , której stanowisko jest zawarte w aktach zespołu.

Nie powinno się nadto pomijać faktu, że choć matka wnioskodawcy kwestionowała treść jednej jak i drugiej opinii , to jej uwagi pod adresem tych opinii nie mają żadnego odzwierciedlenia w stanie faktycznym . Matka wnioskodawcy , podobnie jak w odwołaniu cały czas wskazywała na to że syn nie jest samodzielny , nie egzystuje w grupie , boi się innych dzieci , nie nawiązuje kontaktu, jest wycofany , a z drugiej strony wskazała , że badanie i konkluzje biegłych były niewłaściwe , bo syn wszedł na badanie bardzo rozbawiony , bo szalał z innymi dziećmi przed gabinetem .

Po wtóre matka wnioskodawcy rysuje obraz syna , jako wycofanego , unikającego kontaktu z rówieśnikami , nie potrafiącego do końca korzystać z toalety , a tymczasem wnioskodawca przez kilka lat uczęszczał do przedszkola , wcześniej do żłobka . Do przedszkola nie są przyjmowane dzieci niesamodzielne , tak jak w szkole , wychowawca ma określona grupę dzieci , którymi musi się zająć , nie może zajmować się tylko jednym dzieckiem . Wnioskodawca uczęszczał normalnie do przedszkola , bo rodzice jego normalnie pracowali na cały etat .

Zarzuty co do czasu trwania badania , niepoparte innymi konkluzjami nie mają znaczenia .

Dokonując oceny roszczeń zgłoszonych przez przedstawiciela wnioskodawcy trzeba przede wszystkim podkreślić , że poza sporem pozostawało zaliczenie wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych. Tej okoliczności nie kwestionowała żadna ze stron, uznając, że stan zdrowia wnioskodawczyni czyni ją osobą niepełnosprawną. Zgodnie jednak z przepisem art. 6 b ust. 3 pkt 7 i 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, Dz. U. Nr 123 poz. 776 ze zm. (zwanej dalej „ustawą”) w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności: 1) konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, 2) konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji czy też 3) że wymaga on korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji , przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych , opiekuńczych , terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej , organizację pozarządowe oraz inne placówki . Skoro wskazania te powinny stanowić elementy orzeczenia podlegającego w całości weryfikacji przez Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności (art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy), od którego to orzeczenia przysługuje odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych (art. 6 c ust. 8 ustawy), przedmiotem postępowania sądowego może być jedynie kwestia związania z owymi rozstrzygnięciami dodatkowymi.

W niniejszym postępowaniu przedstawiciel ustawowy wnioskodawcy domagał się uznania, że zachodzi konieczność zapewnienia mu stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Trzeba w tym miejscu zauważyć, że przesłanek tych nie można w żaden sposób utożsamiać ani uważać za nierozzerwalnie związaną z drugą z wzmiankowanych przesłanek, tj. z konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Są to zatem osobne przesłanki. Wystąpienie jednej z nich nie pozostaje uwarunkowane pojawieniem się drugiej, ani też nie oznacza, że druga z tych przesłanek z pewnością zachodzi. Stwierdzenie potrzeby współdziałania w procesie leczenia lub edukacji dziecka nie implikuje zatem w sposób automatyczny tego, że dana osoba ma zniesioną (lub znacznie ograniczoną) możliwość samodzielnej egzystencji. Wypada zarazem podkreślić, że przesłanki te odnoszą się do osobnych sfer życia i aktywności dziecka. **Jedną z nich dotyczy procesu jego leczenia, rehabilitacji oraz edukacji (art. 6 b ust. 3 pkt 8 ustawy), *gdym następna z nich odnosi się do podstawowych czynności ze sfery jego egzystencji (art. 6 b ust. 3 pkt 7 ustawy).***

Przepis ustawy nie wyjaśniają wprost na czym polegać ma znaczne ograniczenie możliwości samodzielnej egzystencji w stopniu wymagającym zapewnienia stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki. Zdaniem Sądu, pomocne w wyjaśnieniu znaczenia owych pojęć będzie odwołanie się do definicji pojęć zbliżonych, zawartych w przepisach ustawy lub przepisach rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139 poz. 1328 - powoływanego dalej jako "rozporządzenie"). Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Pojęcie samodzielnej egzystencji łączy się zatem z podstawowymi potrzebami życiowymi, które ustawodawca przede wszystkim identyfikuje z czynnościami samoobsługowymi (przez które rozumieć trzeba ubieranie się, dbanie o higienę osobistą, samodzielne spożywanie posiłków), z poruszaniem się (tj. z samodzielnym przemieszczaniem się w przestrzeni) oraz komunikacją (tzn. werbalnym lub pozawerbalnym porozumiewaniem się z otoczeniem). Czynności te składają się przy tym w sposób kumulatywny na sferę samodzielnej egzystencji; świadczy o tym użycie w tekście - przy wymienianiu owych

czynności - przecinka oraz spójnika „i” (oznaczającego w logice formalnej funktor tworzący zdanie koniunkcji - zob. W. Wolter, M. Lipczyńska, Elementy logiki. Wykład dla prawników, Warszawa-Wrocław 1973 r., s. 81), co oznacza, że wszystkie okoliczności objęte tym spójnikiem muszą wystąpić łącznie. Znaczne ograniczenie możliwości samodzielnej egzystencji tłumaczyć zatem trzeba jako stan, w którym dana osoba nie ma w pełni zniesionej możliwości samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, jednak jej schorzenia wywołują określone dysfunkcje zakłócające w stopniu poważnym, istotnym samodzielne samoobsługiwanie się, poruszanie i komunikację.

Warto także odwołać się do standardów w zakresie kwalifikowania osób do znacznego stopnia niepełnosprawności, które wskazują kiedy zachodzi potrzeba sprawowania opieki nad daną osobą lub udzielania jej pomocy. Zgodnie z przepisem § 29 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia konieczność sprawowania opieki oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwianiu kontaktów ze środowiskiem. Konieczność udzielenia pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych występuje natomiast wówczas, gdy zachodzi zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Potrzeba zapewnienia danej osobie opieki lub pomocy pojawia się zatem wówczas, gdy osoba ta bez wsparcia innej osoby nie jest w stanie samodzielnie dbać m.in. o higienę osobistą, własną samoobsługę, spożywanie posiłków, czynności w obrębie gospodarstwa domowego (np. sprząatanie), komunikowanie się z otoczeniem. Również zatem pojęcie opieki i pomocy wiąże się ściśle z potrzebą umożliwienia danej osobie zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Określenie „stała” lub „długotrwała” pomoc lub opieka odnosi się przy tym do pomocy (opieki), której dana osoba wymaga ciągle lub przez dłuższy okres czasu, a nie tylko sporadycznie, okazjonalnie. Długotrwałość w sprawowaniu opieki/pomocy ujmuje się jako potrzebę zapewnienia takiej opieki (pomocy) przez okres trwający przynajmniej 12 miesięcy (§ 29 ust. 2 rozporządzenia).

Nie można oczywiście pomijać tego, że uwagi te odnoszą się do przesłanek dotyczących osób poniżej 16 roku życia, tj. osób co do zasady niesamodzielnych, które - nawet bez jakichkolwiek schorzeń - wymagają wsparcia właściwego ze względu na stopień ich samodzielności, możliwość pojmowania pewnych zjawisk lub reagowania na określone sytuacje. Trudno przecież wymagać od osób w tym wieku, by samodzielnie wykonywały wszelkie czynności zmierzające do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Również w przypadku osób poniżej 16 roku życia, nie mających żadnych schorzeń, uwidacznia się pewna zależność od otoczenia także w sferze potrzeb podstawowych takich jak samoobsługa (np. przygotowanie sobie posiłku) lub komunikowanie się (np. w sprawach urzędowych dotyczących tych osób, w których osoby te wykazywałyby się zazwyczaj dużą nieporadnością). Trzeba zatem dodatkowo odróżniać potrzebę zapewnienia tym osobom pewnej opieki lub pomocy (w potocznym tego słowa znaczeniu zwłaszcza tzw. Opieki prawnej) ze względu na wiek i związaną z tym niedojrzałość, od pomocy i opieki potrzebnej z uwagi na schorzenia tych osób, które obniżają w stopniu znacznym zdolność radzenia sobie w sytuacjach, w których ich zdrowi rówieśnicy poradziłoby sobie bez większych problemów. Z tego również względu konieczność zapewnienia opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji trzeba ograniczać jedynie do przypadków, w których owa niesamodzielność dotyczy w sposób oczywisty podstawowej sfery egzystencji tych osób, a więc czynności samoobsługowych, przemieszczania się lub komunikowania się z otoczeniem, tj. tych czynności, które dla osób zdrowych w tym wieku nie powinny nastęrczać trudności, wymagających udzielenia im wsparcia ze strony innej osoby.

W niniejszym przypadku, przedstawiciel wnioskodawcy jako uzasadnienie dla potrzeby zapewnienia opieki lub pomocy (w rozumieniu przepisu art. 6 b ust. 3 pkt 7 ustawy) powoływała się na problemy córki związane z jej wzrokiem i astmą oskrzelową, a także z faktem że córka wcześniej miała przyznaną konieczność opieki. Jednocześnie nie wskazała, na żadne inne problemy natury życiowej co do ubierania się, czy dbania o swoją higienę, przemieszczania się, komunikowania się z osobami dorosłymi. W ocenie Sądu, nie można zatem przyjąć, by B. K. nie był w stanie samodzielnie wykonywać określonych czynności samoobsługowych (dotyczące higieny osobistej, ubierania się, spożywania posiłków), poruszać się oraz komunikować się z otoczeniem (tj. prowadzić rozmowy, załatwiać

pewne proste sprawy). Nie można zatem uważać, by schorzenia B. K. ograniczały w sposób znaczny możliwość jego samodzielnej egzystencji, jaką posiadają osoby w jej wieku. Nie powinno się tym samym twierdzić, by wymagała on stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w zakresie przewidzianym przez przepis art. 6 b ust. 3 pkt 7 ustawy. Należy mu oczywiście zapewnić pewne wsparcie ze strony otoczenia. Jednak pomocy tej i opieki potrzebuje z uwagi na to, że jest dzieckiem, i to dzieckiem niepełnosprawnym (mającym przez to większe potrzeby oraz większe ograniczenia w stosunku do zdrowych rówieśników), a nie dlatego, że jego niepełnosprawność w sposób znaczny zaburza możliwość samodzielnego egzystowania. Jest to zatem inny rodzaj opieki i pomocy niż te, na które powołuje się wzmiankowany przepis ustawy.

Ważnym podkreślenia jest art. 96 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, gdzie wskazano, że rodzice wychowują dziecko pozostające pod ich władzą rodzicielską i kierują nim. Obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotowywać je należycie do pracy dla dobra społeczeństwa odpowiednio do jego uzdolnień.

Trzeba mieć na uwadze, że w chwili orzekania wnioskodawca miał 7 lat i takie dziecko co do zasady nie może samo chodzić do szkoły czy na zakupy.

Biegli podzielili również ustalenia Zespołu co do czasu niepełnosprawności i symbolu.

W kwietniu kończy się okres niepełnosprawności i wnioskodawca poprzez matkę będzie mógł ponownie wystąpić u ustalenie niepełnosprawności.

Z powyższych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.